

[Per Hækkerup.]

forstået, at regeringen i givet fald er villig til at fremsætte lovforslag, hvis dette skulle være nødvendigt. Men jeg må vel opfatte det på den måde, at regeringen kun vil komme med lovforslag på dette område, såfremt der foreligger enighed imellem arbejdsmarkedets parter.

Og så vil jeg gerne spørge ministeren videre: når statsministeren taler om, at der skal være en vis balance imellem de forskellige befolkningsgrupper, og taler om et samordnet eller samordnede indgreb, så er vi da vældig interesserede i at vide: betyder det, at statsministeren har i sin pose, at der skal lægges skatter eller noget tilsvarende på ikke-lønmodtagergrupperne, eller forestiller man sig, at det kun skal være lønmodtagerne, der skal opfordres til at påtage sig et sådant afsavn, f. eks. ved en dyrtidsportions bortfald? Jeg synes, det vil være af interesse at vide, om det virkelig er en ensidig politik, man her lægger op til.

Se, når man lytter til statsministerens begrundelse for sine tanker og forslag, ja, så må jeg tilstå, at så lød det, som om der var tale om motiveringen for den politik, statsministeren var med til at forkaste i december måned. Men hvis dette er rigtigt, hvis det virkelig er statsministerens opfattelse, at sådan skal en politik føres, så skal man erindre, at den nuværende regerings eventuelle foranstaltninger på dette område formentlig kun vil kunne finde anvendelse på julpristallet. Det vil altså sige, at selv om de nuværende regeringspartier i saglig henseende må erkende rigtigheden af den politik, vi foreslog i november-december måned, og i deres begrundelse for deres egen politik anfører nøjagtig den samme argumentation herfor, og selv om de nuværende regeringspartier skulle få mulighed for at gennemføre deres politik, så vil den komme til at virke et halvt år senere, end hvis man dengang havde stemt i overensstemmelse med den begrundelse, man nu giver for sin indstilling, altså havde stemt for regeringens forslag. Jeg er bange for, at det kan blive et kostbart halvt år, der er gået siden det tidspunkt, da vi drøftede tingene, og hvor det drejede sig om den anden dyrtidsportion i marts måned.

Endelig må jeg sige, at statsministerens

bemærkning om, at opnås der intet resultat af regeringens appel til organisationerne, vil regeringen ikke tøve med at gennemføre yderligere skatteforhøjelser, efter min opfattelse — jeg opfatter den ikke som en trussel over for de pågældende organisationer — kun kan opfattes som et kluntet forsøg på at skyde ansvaret fra sig fra de 3 partiers side og skyde det over på arbejdsmarkedets parter. Efter min opfattelse er det ikke nogen særlig værdig måde at bære sig ad på. Hvis man virkelig mener, at afkald på en dyrtidsportion er en rigtig fremgangsmåde — vel at mærke ledsaget af tilsvarende byrder for ikke-lønmodtagerne — så skulle man erkende det, og så skulle man også erkende, at man i virkeligheden burde have stemt for regeringsforslaget i december måned.

Ove Hansen: Da jeg den 20. november i fjor som handelsminister fremsatte lovforslaget om et avancementstop her, gjorde jeg opmærksom på, at sådan et stop er et stærkt indgreb over for vort erhvervsliv. Det rammer forskelligt på erhvervsgrenene og er meget generende, men det kan være og var nødvendigt. Vi ved, vi kunne regne med nogle urimelige priser og måske avancer på varer, og derfor fremsattes dengang forslaget om avancementstop.

Vi gjorde det tidsbegrænset, fordi det er et stærkt indgreb; det skulle være gældende til 1. juli 1968, men handelsministeren kunne, hvis det var nødvendigt, ophæve loven forinden. Nu får vi altså i dag forslag om, at vi skal forlænge lovens løbetid til 1. november i år. Når jeg nu tænker på de ord, der blev sagt, da vi den 20. november i fjor behandlede lovforslaget, så var det ikke just venlige ord, vi hørte fra oppositionen dengang; jeg kunne citere fra Folketingstidende, hvad den højtærede finansminister sagde dengang som ordfører for det konservative folkeparti, og hvad den højtærede statsminister sagde dengang som ordfører for det radikale venstre, men jeg skal undlade at citere Folketingstidende; lysten var der måske ellers. Dengang fik vi jo skyld for, at den daværende regering med dette lovforslag ikke var erhvervsvenlig. Nu kunne jeg måske spørge, om man så heller ikke er erhvervsvenlig nu fra denne regerings side.